"Промайнуло, промайнуло,
Замела вишнева заметіль сліди".
Микола Кравців

Не замела слідів ні заметіль, ні віхола,
І не пропав твій голос на вітрах.
Твоя душа, що так рясніла втіхами,
Витає білим птахом в небесах.
Живеш ти, брате, у рядках віршованих,
У тихім сумі сосен і ялиць.
Твої слова, мереживом гаптовані,
Ясніють дивом в травах горілиць.
Тобою нива поетична зорана
І колосом підноситься в блакить.
Ти нас не кинув, повінчавшись з зорями,
А відійшов молитвою на мить.